

AZ ÚJ SZÖVETSÉG

A Háborúk háborúja c. tanulmány sorozat folytatása

David Clayton

A szövetség fogalma

Szövetség: – *Két vagy több személy, illetve csoport között létrejött, általában formális megállapodás vagy ígéret, amelyben a felek vállalják, hogy valamit megtesznek vagy nem tesznek meg.* (Dictionary.com)

Ez a legszélesebb körben elfogadott meghatározás, a Bibliában is így szerepel. A két fél közötti kötelezettségvállalásra vagy megállapodásra épül. Az a szövetség, amelyet Isten kötött Izráellel a Sínai-hegyen, miután elhagyták Egyiptomot, kiváló példája ennek a fajta szövetségnek. Isten a következő üzenetet adta Mózesnek, hogy továbbítsa a népnek:

- *Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor, bár enyém az egész Föld, valamennyi nép közül ti lesztek az én tulajdonom. Papok királysága és szent népem lesztek. Ezeket az ígéretet kell elmondanod Izráel fiainak! (2Mózes 19:5-6)*

Mózes átadta az üzenetet Izrael népének, ők pedig válaszoltak általa Istennek:

- *Az egész nép egy akaratral felelte: Megtesszük mindazt, amit az Úr mondott! Mózes elvitte a nép választát az Úrnak. (2Mózes 19:8)*

Itt láthatjuk egy tipikus szövetség elemeit: a nép elkötelezte magát, hogy engedelmeskedik az Úr szavának és betartja a szövetséget. Isten megígérte, ha ezt megteszik, akkor az ő különleges kincse lesznek minden nép közül. Mindkét félnek megvolt a maga szerepe. Ha Izrael teljesíti a megállapodás rá eső részét, akkor Isten is betartja a sajátját. Tehát a szövetség mindkét fél esetében a megállapodás betartásától

függött. Ha egyikük nem teljesítette a kötelezettségét, akkor a szövetség felbomlott.

Amikor Isten azt mondta, hogy meg kell tartaniuk kell az ő szövetségét, akkor elsősorban a tíz parancsolatra gondolt.

- *Mózes negyven nap és negyven éjjel volt ott az Úrnál. Kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírta a táblákra a szövetség ígét, a tíz ígét.* (2Mózes 34:28)

A szövetség célja

Először is hasznos megértenünk, mi volt a szövetség célja és a mögöttes szándék. Nyilvánvaló, hogy két különböző törekvés állt fenn. Istennek az volt a vágya, hogy az emberek igazak és igazságosak, jók legyenek, ezért megmondta nekik, hogyan kell viselkedniük annak érdekében, hogy betartsák parancsolatait. A népnek védelemre és gondoskodásra volt szüksége; azt akarták, hogy valaki betöltsé szükségleteiket és biztosítsa számukra a biztonságot ellenségeikkel szemben. Ez volt a két elvárás, amelyekre a szövetség összpontosított.

A szövetség feltételei egyértelműen voltak megfogalmazva, nem lehetett félreértés, mindkét fél világosan meghatározott szereppel rendelkezett. Meg kell értenünk, hogy a szövetség feltételei szerint a népnek kellett biztosítania az igazságosságot, cserébe pedig Isten megvédte őket és gondoskodott róluk. Izraelnek a tőle elvárt igazságosságot azáltal kellett biztosítania, hogy szigorúan betartotta Isten törvényeit.

- *És igazak leszünk Istenünk, az Úr előtt, ha megtartjuk és teljesítjük mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ő parancsolt nekünk.* (5Mózes 6:25)

Ebből egyértelműen látható, hogy e szövetség legfontosabb eleme az ember engedelmissége volt. Isten áldásai elsősorban attól függtek, hogy a nép az Úr parancsainak engedelmeskedve igazságosságot gyakorolt-e.

Az igazság(osság)

Az igazság(osság)ot leggyakrabban úgy definiálják, mint helyes, jó cselekedeteket. Ez a népszerű értelmezés feltételezhetően összefüggésben áll a fentiekben idézett igékkel.

Kétségtelen, hogy az Ószövetség több helyen is úgy írja le az igaz állapotot, az igazságosságot, mint a parancsolatok betartásával kapcsolatos fogalmat. Ha ezt vesszük alapvető megközelítésnek az igazságosság jelentéséről, akkor mindig összekapcsoljuk a törvénnyel. Végül egy olyan vallásos szemléletmódhoz jutunk, amely szorosan kötődik a törvényhez, és elkerülhetetlenül a legalizmus¹, illetve a legalista gondolatok fogságába kerülünk.

Ez a népszerű megközelítés, és vegyük figyelembe, hogy az Ószövetség tanításain alapul. Biztonságos-e egy keresztény számára, ha az Ószövetség tanításait veszi alapul a szellemi dolgok megértéséhez? Ne értsük félre, hiszen a Biblia mindkét részét Isten ihlette, de az Ószövetségben az igazság árnyékok és illusztrációk mögé rejtőzött. Az ott tanított dolgok közül sok olyan volt, mint egy átlátszó üveglap alá helyezett drágakő: láthatjuk, mi van alatta, de soha nem tudjuk teljes mértékben érzékelni és megérteni azoknak a drágaköveknek a tökéletes szépségét. Pál apostolnak van egy kritikus meglátása ezzel kapcsolatban:

¹ legalizmus = törvényközpontú szemlélet

- Izráel fiainak ... *gondolkozása eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el.* (2Korinthus 3:14)

Az igazi megértés

Amikor az Újszövetséghez és az apostolok tanításaihoz fordulunk, mélyebb megértést nyerünk arról, hogy mit jelent igaznak lenni. Különösen Pál hangsúlyozza, hogy az igazságosság nem a viselkedésünkkel áll elsődlegesen összefüggésben.

- *De mit mond az Írás? „Hitt Ábrahám Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.” Aki fáradozik, annak a bért nem jutalomként számítják, hanem azért, mert tartoznak azzal. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak Isten a hitét számítja igazságnak.* (Róma 4:3-5)

Bár Pál itt az Ószövetségből idézett, ez akkoriban nem volt általánosan elfogadott tanítás. Nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy a parancsolatoknak engedelmeskedve váljunk igaz emberré Isten előtt. Pál azonban itt azt hangsúlyozza, hogy az ember nem azért számít igaznak, mert betartja a parancsolatokat vagy a törvényt, tehát nem azért, mert cselekszik, hanem egyszerűen azért, mert hisz Istenben!

Ez alapján arra következtethetünk, hogy **a valódi igazságosság** nem a helyes cselekedeteket, hanem sokkal inkább **az Istennel való jó kapcsolatot** jelenti. Más szavakkal, egy ember akkor is jó viszonyban lehet Istennel, ha egyáltalán nem cselekszik jól! Tehát nem a cselekvés, hanem **az állapot a döntő tényező!** Erre számos példa található a Bibliában – különösen az Újszövetségben. Egy figyelemre méltó eset természetesen a kereszten függő lator, akinek Jézus helyet ígért a paradicsomban, csak azért, mert halála előtt megvallotta hitét Jézusban.

Az alapvető cél, amit vágyunk elérni, hogy Isten elfogadjon minket. Erről szól az egész, ezért törekszünk az igaz állapot elérésére. Szeretnénk Isten tetszését kivívni és tudni akarjuk, hogy elfogad minket. Az emberiség számára természetes hiedelem, hogy Isten a viselkedésünk alapján fogad el bennünket, ezért úgy gondoljuk, hogy a jól viselkedő embereket Isten szereti, és azok a mennybe jutnak; míg a rosszul viselkedők nem részesülnek Isten kegyelmében, és a pokolban végzik. Ez az általános, normálisnak tekintett gondolkodásmód, de nem ez az igazság!

Az igazság ezzel szemben az, hogy Isten elfogad minket, és **csak azért leszünk igazak Isten előtt, mert bízunk benne, mert elfogadjuk az Ő Fiának ajándékát.** Elismerjük, hogy Jézus Krisztuson keresztül Isten megnyitotta előttünk az utat, hogy igazak legyünk előtte, még akkor is, ha soha nem tettünk semmi jót! Még akkor is, ha életünk minden napján megszegtük a szabályait!

Isten maga dönti el, hogyan lehetünk igazak előtte. Azt mondja, elegendő, ha elfogadjuk a Fiát. Ha hiszünk Istenben, ha hiszünk Krisztusban, akkor ez a mi igazságosságunk, és 100%-ban elfogadhatóvá válunk Isten szemében, igazak vagyunk az Úr előtt anélkül, hogy bármi jót tennénk! Ez az igazi igazságosság.

- *Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne. (2Korinthus 5:21)*
- *Most pedig törvény nélkül jelent meg Isten igazsága, amelyről bizonyágot is tesznek a törvény és a próféták, mégpedig Isten igazsága a Jézus Krisztus hite által minden hívőnek. Mert nincs különbség. (Róma 3:21-22)*

Két szövetség létezik

Nyilvánvaló, hogy a Bibliában két fő szövetség szerepel, sőt, a könyv szerkezete is e két szövetségen alapul. E két rész rávilágít arra a tényre, hogy Isten az emberiséggel való kapcsolatában két szakaszban „működött”, amelyeket Ószövetségnek és Újszövetségnek nevezünk. Ez egy egyszerű igazság, de sajnos vannak olyan hívők, akik tagadják, hogy két szövetség létezik! Azt állítják, hogy az új szövetség valójában csak az ó szövetség megújítása. Szerintük csak azért nevezik „új szövetségnek”, mert Isten egy bizonyos ponton megújította, de valójában még mindig ugyanarról a szövetségről van szó.

Először is, győződünk meg arról, hogy Isten valóban azt mondja, hogy létezik egy „újabb” szövetség:

- *Eljön az az idő – így szól az Úr –, amikor új szövetséget kötök Izráel és Júda házával. Nem olyan szövetséget, amelyet őseikkel kötöttem, amikor kézen fogva vezettem ki őket Egyiptom földjéről; mert ezt a szövetséget megszegtek, pedig én voltam az Úruk – így szól az Úr. Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az Úr –: Törvényemet beléjük helyezem, szívéükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. (Jeremiás 31:31-33)*

Isten egyértelműen azt állítja, hogy az ókori Izráellel kötött szövetséget, miután kivette őket Egyiptomból, ők megszegtek, ezért a jövőben egy új szövetséget fog kötni Izráellel. Továbbá ez egy másfajta szövetség lesz, nem olyan, mint amit a Sínai-hegyen kötött, és amelyet ők megszegtek. Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a probléma az volt, hogy a nép megszegte a szövetséget. Emiatt

Isten megígérte, hogy másfajta szövetséget köt velük, és ez azt jelenti, hogy ez olyan szövetség lesz, amelyet nem fognak megszegni.

Pál apostol egyértelmű választ ad arra nézve, mi lett az első szövetség sorsa:

- *Mert ha az első szövetség hibátlan lett volna, nem lett volna szükség a másodikra. Amikor új szövetségről szól, elavulttá teszi az elsőt, ami pedig elavul és megöregszik, az közel van az elmúláshoz. (Zsidók 8:7.13)*

Izrael azonnali problémái

Attól a pillanattól kezdve, hogy Isten először szövetséget kötött Izraellel a Sínai-hegyen (ez volt az ó szövetség), bajok támadtak.

- *Ekkor így beszélt Mózeshez az Úr: Menj, eredj le, mert megromlott a néped, amelyet fölhoztál Egyiptomból! Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nekik. Borjúsobrot készítettek maguknak, az előtt borulnak le, annak áldoznak, és ezt mondják: Ez a te istened, Izráel, aki fölhozott téged Egyiptomból! (2Mózes 32:7-8)*

Az emberek szinte azonnal a legsúlyosabb bálványimádásba kezdtek, aranyborjút készítettek, és azt imádták, nyíltan megszegve az Isten által nekik adott szövetség feltételeit. Csak néhány nappal korábban Isten egyértelműen megparancsolta nekik, hogy ne készítsenek bálványokat, és ne hajoljanak meg előttük.

- *Ne legyen más istened rajtam kívül! Ne csinálj magadnak semmiféle bálványszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is három, sőt négy nemzedéken át, ha gyűlölnek engem. (2Mózes 20:3-5)*

Alig néhány nap múlva egyszerűen figyelmen kívül hagyták az ígéretüket, hogy betartják a szövetséget, és az öntött aranyborjút kezdték imádni. Ez csak az első volt a sok-sok hasonló eset közül, amikor az emberek mind egyénileg, mind csoportosan folyamatosan megszegték és megsértették a szövetséget. Valami nagyon nagy baj volt a szövetség feltételeivel, hiszen egyértelművé vált, hogy nem működik.

Bűnösök

Az első szövetség első problémája az volt, hogy egy testi természetű, azaz önző emberekkel kötött szövetség volt. A testi alatt azokat az embereket értjük, akik nem születtek újjá, akik még mindig „világiak” voltak és az első Ádám életét élték. Bár az izraelitákat Isten népének nevezték, csak névleg voltak Isten népe. Valójában nem ismerték az Urat, félték tőle, nem születtek a szent szellemtől, és így testi gondolkodású emberek voltak. Állapotukat Pál apostol a következő kijelentésekkel fejezi ki:

- *Tudjuk ugyanis, hogy a törvény szellemi, én pedig testi vagyok: a bűn rabszolgája. (Róma 7:14)*
- *minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert Isten törvényének nem engedelmeskedik, és nem is tud engedelmeskedni. (Róma 8:7)*
- *Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy bennem, vagyis a testemben nem lakik jó, hiszen az akarat megvolna bennem a jóra, de nem tudom véghez vinni azt. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. (Róma 7:17-19)*

Természetesen ugyanez a probléma ma is fennáll mindazoknál, akik nem születtek újjá. Ez alapján érthetővé válik, miért volt eleve kudarcra ítélve az ókori Izráellel kötött szövetség, és miért nem lehetett ez az Isten és népe közötti állandó megállapodás. Nem arról volt szó, hogy az emberek nem **akarták** betartani a szövetséget, hanem arról, hogy nem voltak **képesek** rá. Az volt az első szövetség hibája, hogy olyan nép kötötte, amely nem tudta teljesíteni a megállapodást, ezért kudarcra volt ítélve.

- *Mert ha az első szövetség hibátlan lett volna, nem lett volna szükség a másodikra. Mert hibáztatja őket, amikor így szól: „Íme, eljön majd az idő, így szól az Úr, amikor új szövetséget kötök Izráel házával és Júda házával; nem olyan szövetséget, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptom földjéről.” (Zsidók 8:7-9)*

A törvény megjelenési formái

A törvény különböző megjelenési formákban létezik, ezért különböző módon értelmezhetjük és viszonyulhatunk hozzá. Pál apostol két különböző törvényértelmezésre összpontosított, és ezeket „a betűnek” és „a szellemnek” nevezte.

- *Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a szellemé, mert a betű megöl, a szellem pedig megelevenít. Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy nem tudtak Izráel fiai Mózes arcára nézni arcának múlt dicsősége miatt, hogyne volna még dicsőségesebb a szellem szolgálata? Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel dicsőségesebb az igazság szolgálata! (2Korinthus 3:6-9)*

Figyeljük meg, mit mond Pál: mi a szellem szolgálói vagyunk, nem a betűé. A betű megöl, a szellem pedig életet ad. De mit ért Pál „a betű” és „a szellem” alatt? Mi a különbség közöttük?

A BETŰ

Amikor Pál a betűre utalt, azt a halál szolgálatával azonosította, és pontosította, hogy azt „kőbe vésték és kőbe írták”. Arról beszélt, hogy a tíz parancsolatot Isten ujja írta kőtáblákra. Könnyű megérteni, miért nevezi ezeket „a betűnek”. Először is, írásbeli utasítások voltak, amelyeket valódi „betűkkel” írtak. Olyan utasításokból álltak, amelyek az emberek értelmére hatottak, eljutottak az agyba, és tudatosították, hogy valamit tenni kell, de a cselekvésre való motiváció kívülről származott. Hogy ezeket az utasításokat végrehajtották-e vagy sem, az az emberek azon képességétől függött, hogyan reagálnak ezekre az utasításokra. Mondhatjuk, hogy ez volt a betűk formájában megnyilatkozó törvény. Írásbeli utasítások az embertől független, külső forrásból.

A SZELLEM

A szellem azonban egészen más. Először is, végső értelemben a szellem egy élő személy, valójában Jézus Krisztus. Ugyanebben a fejezetben Pál kijelenti:

- *Az Úr pedig a szellem, és ahol az Úr szelleme, ott a szabadság.*
(2Korinthus 3:17)

Tehát amikor Pál azt mondja, hogy „a szellem életet ad”, akkor egy élő személyre utal. Az első szövetségben egy élettelen dokumentum tartalmazta az utasításokat, a második szövetségben az Úr élő jelenléte van jelen az emberben, és nemcsak megtanít minket arra, hogyan kell élnünk, hanem motivációt és erőt is ad ahhoz, hogy szent életet éljünk. Ez nem úgy történik, hogy néhány **utasítást** ad (a betű), hanem úgy, hogy egy másik **életet** ad nekünk (a szellem), vagyis Isten életét, egy szent életet, amelyet igazságban élünk, mert Krisztus maga él bennünk, és adja nekünk ezt az életet. Ez az szövetség nem pusztán

az értelemre hat, hanem legbelül, a szellemre hat, és megváltoztatja azt. Nem az ember képességeitől függ, hanem Isten képességeitől. Ezért nem bukhat el.

Isten célja megvalósult

Látjuk tehát, hogy az új szövetség révén Isten célja megvalósult. Először is, Isten egyszerűen a hit alapján fogad el minket, pusztán azért, mert bízunk benne, hiszünk az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak az ajándékában. Így megoldódik az igazság(osság) első problémája. Isten az általa meghatározott feltételek alapján fogad el minket, úgy dönt, hogy igazak vagyunk előtte, pusztán azért, mert bízunk benne.

Másodszor, ezen szövetség révén Isten népe valóban szent életet él. Jelenleg ugyan még nincs tökéletes viselkedés ebben az életben, de a szent szellem által, az új szövetség ajándékán keresztül Isten népe átalakul, viselkedése megváltozik. Elkezdi azt tenni, amit Isten mindig is akart. Elkezd szent módon viselkedni, nem azért, mert megpróbál betartani egy sor szabályt, hanem azért, mert Isten a saját természetét és életét helyezte beléjük, a bennük lakozó szelleme által. Mivel így Isten természete az ő természetükké vált, viselkedésük Isten viselkedését kezdi tükrözni. Ez az új szövetség csodálatos valósága. Egy napon meglátjuk Istenünk és Fia arcát. Akkor örök boldogságban és békében fogunk élni a Paradicsomban. De addig is, már ma elkezdhetjük élvezni az új szövetség ezen kiváltságát. Bár a testünk még ki van téve a romlásnak és bomlásnak, szellemünk mégis egyesül Isten és Fia szellemével, és így életünk megváltozik. Ma már tudjuk, hogy a győztes élet az örömteli élet, amely az újjászületésből és annak tudatából fakad, hogy *a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.* (1János 1:3)

A LEHETSÉGES LEHETETLEN

Barati Lilla

Nehezen tudunk halandó emberi mivoltunk nyúlüregéből kitekintve rácsodálkozni Isten végtelen bölcsességére és az ebből fakadó megoldásokra... Amíg nem merült fel, úgymond, „probléma” az univerzumban, amíg minden szeretetalapon működött, a kételkedés árnyéka nélkül, tehát az ember előtti, a Biblia előtti időkben – ugyan ki gondolhatta volna, hogy Isten a Fia által képes lesz egyszer halálra szántan végigmenni a lázadók útján??? Egyáltalán, ki merészelte volna Istent önérdékű féltékenységgel gyanúsítani, ahogyan Lucifer megtette? És ki gondolta volna valaha, hogy mindenek teremtője, mindenek Ura és parancsolója, halni kész szívvel fog neki a teremtésnek, majd pedig a megmentésnek??? Hogy olyan válaszokat ad a kibontakozó lázadásra, hogy minden szív beleszakad, aki tanúja lesz ennek, de legfőképpen az övé??? Hogy ez a kegyetlen és véres történet Isten megismerését, az igazság feltárulását, megszilárdulását szolgálja majd...? Ezek fényében olvassuk a most következő gondolatokat!

Több, rendkívül fontos és súlyos kijelentés szerepel a Szentírásban, ami a „lehetetlen” szót tartalmazza. Alapvető különbség van azonban az ember szemében lehetetlen, illetve az Isten megállapítása szerint lehetetlen események, változások és folyamatok között. A két alábbi, összekapcsolódó írás ezt a kérdéskört kísérli meg körüljárni. Jóval többről van szó, mint öncélú filozófiai gondolatfutamról, mert mindegyik tételnek gyakorlati következménye van minden egyes emberi élet vonatkozásában; akár tudatában vagyunk ennek, akár nem. Minden sorsot mélyen érintő lehetőségek és lehetetlenségek fonódnak össze az üdvösség megállíthatatlan történetévé. Az

alábbiakban nem elhangzásuk sorrendjében, hanem inkább logikai kapcsolódásuk rendjében szerepelnek a „lehetséges lehetetlenek”.

Az első nagy fejezetben tárgyalt pontokban alapvetően ugyanannak az állításnak a kétféle megfogalmazása fordul elő magyar nyelvre lefordítva:

- Isten számára minden lehetséges
- Isten számára semmi sem lehetetlen

Ezek szerint – első hallásra legalábbis – a JHVH néven bemutatkozó lény számára nem léteznek korlátok, nincs, ami megállíthatná cselekedeteiben, nincs, aki lebeszélhetné tervei megvalósításáról. Egyetlen fián kívül minden más létező teremtményi, alárendelt, sőt kiszolgáltatott helyzetben van hozzá képest:

- *Én vagyok az Úr, nincs más, nincsen isten rajtam kívül! Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? – és a készítmény ezt: Nem ügyes a kezed!? Én alkottam a földet, és én teremtettem rá embert. Az én kezem feszítette ki az eget, minden serege az én parancsomra állt elő. (Ézsaiás 45:5.9.12)*

A fenti tézis Isten állandó tulajdonságain alapul: örökké létező lény, mindenhatósága, mindenütt jelenvalósága, korlátlan teremtfői hatalma és szerepe minden más, általa alkotott létező fölé emeli. Ugyanakkor ezek a jellemzők bizonyos értelemben mégis korlátozottak, mégpedig változhatatlan jelleme által:

- *Isten szeretet.* (1János 4:8)
- *[Egyedül] Isten jó.* (Lukács 18:19)

- *a világosságok atyjánál nincs változás vagy változásnak árnyéka* (Jakab 1:17b)

Tehát, bár Isten ténylegesen MINDENT megtehetne, mégsem így jár el. Szeretetjelleméből fakadóan csakis a teremtményei javát szolgáló, önzetlen, igazság- és élettámogató tettekre hajlandó. Ez teszi Őt rendkívül következetessé, bizonyos értelemben kiszámíthatóvá, ugyanakkor sebezhetővé is. Isten korlátlan hatalmának tehát – értsük jól! – leginkább ön maga áll útjában.

1.

Minden – és mégsem

A legelsőként idézendő, Isten korlátlan lehetőségeiről szóló kijelentés pontosan a Fiú szájából származik. Ha valaki, akkor a Földön Jézusnak nevezett Istenfia csalhatalanul tudta, milyen kapacitásokkal rendelkezik az a Lény, akitől ő született még az idők kezdete előtt. Isten – saját Fia megállapítása szerint – a korlátlan lehetőségek istene. Ugyanakkor ez az eset mégis „kakuktkotás” az utána következőkhöz képest.

- Jézus így szólt: *Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te!* (Márk 14:36)

Néhány percig a Mindenható ezen tulajdonsága volt a gyötrődő Krisztus kapaszkodója, reménye: Atyjának van más, szenvedésmentes lehetősége is az emberiség megmentésére. Azonban ott, a Gecsemáné-kertben Jézus másféle választ kapott, mint amit olyannyira óhajtott:

- *Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, hogy erősítse őt. Halálos gyötrődésében még kitartóbban imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek. (Lukács 22:43-44)*

Isten szereteterőt küldött, hogy az emberré lett Fiú képessé váljon az egyetlen és egyben legfájdalmasabb út végigjárására. Ebben a helyzetben mindketten amellet döntöttek, hogy bár minden lehetséges, mégis korlátozzák önmagukat az agapé, vagyis a „mások”, az érdemtelen, de rászoruló teremtmények iránti szeretet maradéktalan érvényesítése érdekében. Tehát annak ellenére, hogy Jézus Krisztus ezen kijelentése abszolút értelemben vett, örök igazság, abban a helyzetben erős korlátozás alá került: lehetetlen a „pillanatnyi” isteni szenvedés elkerülése a teremtettség örökkévaló és univerzális békéjének helyreállítása érdekében.

Valószínűleg fel sem fogjuk, mennyi minden múltott azon az atyai válaszon: kiragadja-e szíve gyönyörűséges gyermekét a gyötrelemből, amely neki magának is kimondhatatlan szenvedést okozott, vagy pedig képessé teszi őt a kereszthordozására. Tudjuk, az utóbbi történt – legyen érte dicsőség mindkettőjüknek! –, mert az üdvösség kivívása érdekében nem történhetett más. Isten és a Fiú bizonyították, hogy önmaguk jólléténél többre becsülték a félelem és a halál foglyait.

Jézusnak ugyanúgy megvolt a szabadsága a döntésre, mint az Atyának, mit vagy kit választ: önmagát vagy a teremtmények javát. Emberfiaként is igent mondott a nagy tervre. Végül inkább az Istentől való, halált okozó elszakadást választotta, hogy az Atya nevét tisztázza a sátáni vádak alól, és egyben megmenthesse a Földet. A mögöttes gondolkodás támpontjait érdekes módon többek között Ézsaiás prófécijában és Ábrahámnál találhatjuk meg, akinek hasonló tapasztalatot kellett átmennie.

- *ha saját lelkét áldozatul adja, magot lát, és [annak] napjait meghosszabbítja, Isten akarata az ő keze által jó szerencsés lesz (Ézsaiás 53:10)*
- *Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor Isten próbára tette, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéreteket kapta, akinek megmondatott: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.” Azt gondolta ugyanis, hogy Isten képes Izsákot a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett. (Zsidók 11:17-19)*
- *Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült! (Zsidók 12:2)*

Az isteni szövetség mindkét tagja – az Atya és a Fiú egyaránt – lemondott legfőbb gyönyörűségéről, vagyis egymás társaságáról, közelségéről, jelenvalóságáról annak érdekében, hogy megszüntessék a halandók szenvedését. A jövőt szolgáló jöttevés vágya erősebb, sürgetőbb volt a szívükben a pillanatnyi jóllevés öröménél. Ez az alfejezet tehát tartalmát tekintve átkerülhetne a második nagy fejezet elejére, hiszen végső üzenete a következő: Lehetetlen Isten Fiának halála nélkül megmenteni az embereket. Lehetetlen a keserű pohár kiívása nélkül az üdvösség biztosítása. A teremtmények életének helyreállításához teremtményük halálán át vezet az egyetlen út. A szeretet – Isten számára bizonyos értelemben „halálcsapda”.

- *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (János 3:16)*

2.

Egy százéves ember fia

A következő esemény az üdvtörténet másik fontos mérföldköve: az ígélet gyermekének születését megelőző isteni beavatkozás. Isten az özönvíz után keresett az emberek között valakit, aki nyitott volt a menny felé, és készséges volt barátságra lépni a Mindenhatóval. Ez a férfi az Ábrahám nevet kapta a kapcsolat kibontakozása során, és az egészen a Messiás személyéig nyúló genetikai lánc kezdőszeme lett.

- *De az Úr megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? **Van-e valami lehetetlen az Úr számára?** Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. Sára azonban tagadta: Nem nevettem! – mondta, mert félt. Az Úr azonban így szólt: De bizony neveltél! (1Mózes 18:13-15)*
- *Ábrahám Isten ígéletében nem kételkedett hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni. (Róma 4:20-21)*
- *Sára hűnek tartotta azt, aki az ígéletet tette (Zsidók 11:11)*
- *Azután meglátogatta az Úr Sárát, **ahogyan megmondta**, és úgy cselekedett az Úr Sárával, **ahogy megígérte**. Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. (1Mózes 21:1-2)*
- *Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, **amit az Úr mondott** neki. (Lukács 1:45)*

Ebben az esetben egy biológiai törvényszerűséget írt át Isten csoda által annak érdekében, hogy a mennyei, esküvel megerősített ígéret teljesüljön. Orvosi szempontból ugyanis lehetetlen, hogy egy idős házaspárnak, ahol mindkét fél túl van a nemző- és foganóképes koron, természetes úton gyermeke szülessen. (Egyébként, amit a megszokás miatt „természetes” útnak gondolunk, az is teremtető bravúr valójában...) Az ígéret és a beteljesedés között legalább 25 év telt el, tehát mindenképpen csodának kellett történnie a megvalósulás érdekében.

A felmerülő miértekre több lehetséges válasz létezik. Isten nem tökéletes jellemű embert, embereket keresett, mert ilyeneket nyilván nem is talált volna. Viszont a hitre, az Istenbe vetett bizalomra fogékonyak sem lehettek túl nagy számban a Földön. Azt a párt kellett megtalálnia, aki – hibái, gyengeségei ellenére – végigjárja a hit keskeny ösvényét, és kész a megadott időpontban cselekedetekre váltani bizalmát. Ami bizonyos: Izsák megszületése igazolja, hogy a teremtető erővel rendelkező Isten kész és képes szent céljai érdekében az általa megalkotott biológiai törvényeket is felülírni, illetve egy életen át tartó betegséget (Sára meddőségét) csoda segítségével meggyógyítani. Érdekesség, hogy Sára halála után Ábrahám termékenysége megmaradt, hiszen legalább hat fia született élete hátralévő, közel négy évtizede során (ld. 1Mózes 25:1-2).

Tehát a hívők ősatya (ld. Róma 4:16), *Isten barátja* (Jakab 2:23), Ábrahám megkapta az *ígéret gyermekét*, Izsákot. Az isteni beavatkozás nélkülözhetetlensége jelzi, hogy az emberiség – szellemi értelemben vett – terméketlen, halott állapotát lehetetlen „természetes” úton, földi módszerekkel orvosolni. Egyben előremutat a következő, kettős csodára, amely erre az első „lehetetlenre” épült, bizonyítva Isten elkötelezettségét az emberiség jövőjének felülírása iránt.

3.

A meddő és a szűz fiai

Az előző történet szellemi-genetikai folytatása, illetve kibővítése Erzsébet és Mária esete: a meddő és a szűz megtermékenyülése. Az egyik kora okán már nem, a másik állapota miatt még nem volt alkalmas arra, hogy gyermeket foganjon, kihordjon és szüljön. Ebből látszik, hogy Isten nem a fizikai körülményeket, hanem a szív fogadókészségét vizsgálja. Az előbbieket pillanatok alatt képes minőségileg megváltoztatni, de előzetesen szüksége van az ember együttműködésére, a szív jóváhagyására, beleegyezésére. Akarata ellenére egyetlen lényt sem „használ” csodái „edényeként”, senkit nem foglal el, mint valami megszálló hatalom, még legjobb céljai érdekében sem. Épít viszont a szív imákban kifejeződő vágyaira, hiszen Zakariás a saját kérése miatt vonódott be a történesekbe, még ha nem is olyan korlátozott módon, ahogyan ő elképzelte. (ld. Lukács 1:13) Nem „közönséges” fiút kapott ugyanis, hanem a világ egyik legkülönlegesebb férfiát.

- *A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gá브리elt angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe egy szűzhez, aki a Dávid házából származó József jegyese volt. A szűznek pedig Mária volt a neve. És hozzálépve így szólt az angyal: Üdvöz légy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! Mária megdöbbszent e szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak! Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának nevezik majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége. Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan lehetséges ez, mivel én férfit nem ismerek? Az angyal így válaszolt neki: A szent szellem száll reád, és a Magasságos ereje árnyékozik be téged, ezért*

*a születendő is szentnek nevezik majd, Isten Fiának. Íme, Erzsébet, a te rokonod is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, mert **Istennek semmi sem lehetetlen**. Mária ezt mondta: Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint! És eltávozott tőle az angyal. (Lukács 1:26-38)*

A két pár, Zakariás és Erzsébet, illetve József és Mária alázatos hozzáállása, a Mindenhatóba vetett bizalma tette lehetővé mindkét létfontosságú csodát: Keresztelő János, az útkészítő, illetve Jézus, a Messiás világrajöttét. Két különböző minőségű, de egyaránt rendkívüli eseményről van szó. Az első esetben mindkét idős embernél tökéletesen helyreállt a hormonrendszer működése a nemzés-foganás érdekében. Jézus esetében titok, hogyan vált lehetővé, hogy a petesejt Isten szellemének beavatkozása nyomán a mennyei Fiú „mennyei genetikáját” befogadja és egyesüljön Mária DNS-ével. Az eredmény azonban önmagáért beszél, mindmáig. E két személy (János és Jézus) szolgálatán keresztül Isten négyezer év után, ismét felállította királyságát a Földön.

Jézus Krisztus „keletkezéstörténete” a kiindulópontja és prototípusa az azóta sok milliószor bekövetkezett és megvalósuló újjászületésnek, amely csoda révén emberek sokasága egyesülhet a romolhatatlan maggal, a Fiú szellemével (ld. 1Péter 1:23). Ez a csoda „termeli ki” az *utolsó Ádámtól* (ld. 1Korinthus 15:45), a megdicsőült Messiástól származó emberiséget, amely majd az újjáteremtett Föld lakója és ura lesz.

- *Mert a megszentelő [Krisztus] és a megszenteltek [keresztények] mind ugyanattól [Istentől] származnak, ezért [Krisztus] nem szégyelli őket testvéreinek nevezni. (Zsidók 2:11)*

4.

A gazdag újjászületése

A gazdag ifjú esete nyomán Jézus a tanítványok számára döbbenetes igazságot fogalmazott meg, ami ismét az emberileg nézve lehetetlen kategóriába esik. Ugyanakkor nagyon úgy nézett ki, hogy ebben az esetben még Isten is csődöt mondott.

- *Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: Bizony mondom nektek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába! Ismét mondom nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni. Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbentek, és így szóltak: Akkor kicsoda üdvözülhet? Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta nekik: **Embereknek ez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.** (Máté 19:24-26)*
- *Aki közületek nem mond le minden vagyonáról, az nem lehet az én tanítványom.* (Lukács 14:33)

Ez a fiatalember, aki miatt mindez elhangzott, testközelből látta és tapasztalta a Jézusból áradó isteni jószágot, hiszen maga tett erről vallomást; válaszul hallotta személyes, szeretetteljes meghívását, mégis megrettent a várható következményektől, és hátat fordított élete legnagyobb lehetőségének. Krisztus pedig hagyta elmenni. Nem akarta magához láncolni erőszakkal, noha nagyon vágyott őt tanítványai között tudni. Azonban meghagyta számára a saját sorsa feletti döntés jogát. (Talán nem kizárt, hogy Jézus feltámadása után mégis megtért.)

De miért is olyan óriási akadály a gazdagság? A legtöbb ember, aki (nagy) vagyonra tesz szert, önmaga tudásának, erejének, ügyességének, kapcsolatainak stb. tulajdonítja gyarapodását. Tehát

úgy látja, hogy magán kívül jobbára nincs szüksége másra, nincs szüksége Istenre, aki csak a gyengék és szegények szükséglete. Képes – legalábbis felszínes megítélés alapján – önállóan előrebb jutni, haladni az életben. Ehhez társulhat a szegényebbek megvetése, semmibevétele, egyenesen kizsákmányolása, s az ebből táplálkozó felsőbbrendűség tudata. Egy erőteljes gondolkodás- és jellembeli torzulás tükröződik az effajta életvitelben.

A másik csapda, hogy az anyagi javak a látható világhoz, a civilizáció vívmányaihoz, a technika kényelemszolgáltató eszközeihez kötik az embert, aki vélt függetlenségében valójában teljesen kiszolgáltatottá válik az általa teremtetett környezettel szemben. „Az vagy, amit birtokolsz, amit megeszel, amit fogyasztasz, amibe öltöazol.” Gazdagságában az ember könnyen elfeledkezik arról, mennyire sérülékeny-törékeny, mennyire megbízhatatlan az a rendszer, amelynek észrevétlenül rabszolgájává lett.

Ez tehát minden korszakban egy állandó veszélyforrás az emberi természet számára, ezért találunk súlyos figyelmeztetést a keresztények számára is e témában:

- *Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsold meg, hogy ne legyenek gőgösek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre* mindent bőségesen megad nekünk! A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet! (1Timótheus 6:17-19)*

Pálnak ez az intelme a remény két, egymást kizáró forrását állítja szembe egymással: a bizonytalan, ideig való anyagi javak vagy pedig az örökkévaló és megbízható Isten. Melyik gazdagságot választjuk?

Az előbbi látszólagos, tökéletlen jólétet biztosít a Földön, az utóbbi pedig a végtelenbe nyújtja az életet. Ráadásul van itt a szövegben egy rejtett kincs, amely az Isten által nyújtott ellátás minőségéről árulkodik:

MAGYARUL	EREDETI SZÓ	JELENTÉSEI
megélhetés*	apolauszisz (ógörög)	élvezet, gyönyörűség

Nagyon alábecsüljük tehát Istent, ha azt feltételezzük, hogy nem gondoskodik gyermekei számára a megfelelő, a legnemesebb gyönyörűséget nyújtó ellátásról! De mi erre a biztosíték?

- *Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.* (2Korinthus 8:9)

Maga Isten az, aki Fiában, a mennyei seregek parancsnokában megszegényítette önmagát és mindenné lett a röghöz kötött gondolkodású emberiség számára. Mert sajnos, az összes ember gazdag valamiben: az EGO-ja, az önvédelemre, az önellátásra, önimádatra berendezkedett én-je mindenki esetében ott áll az Istenhez fordulás útjában. Ennek az állapotnak a megtörése emberileg valóban lehetetlen, hiszen önmagát meghaladni senki nem képes. Egyedül Isten tudja a Fiú szelleme által csodálatos módon elérni, hogy a látszatfüggetlenséget feladva a teljes istenfüggőség állapotába, Isten uralma alá helyezze az embert. Ennek bizonyítéka, hogy voltak – és ma is vannak – földi vagyonnal rendelkező tanítványai Jézusnak, akik azonban helyes viszonyban állnak javaikkal. Önmagukkal együtt minden gazdagságukat átadták, odaszentelték Isten királysága számára.

- *Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged! (Máté 19:27)*
- *Ezután Jézus városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, ... Johanna, Kúzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsanna, de sok más asszony is, akik vagyonukból támogatták őket. (Lukács 8:1-3)*
- *Amikor beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. Elment Pilátushoz, és elkérte Jézus holttestét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki. József elvitte a holttestet, tiszta gyolcsba göngyölte, és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. (Máté 27:57-60)*
- *A foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékesebb és maradandóbb vagyonotok van. (Zsidók 10:34)*
- *Nem volt a hívők között egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, és letették az apostolok lába elé, azután szétszították mindenkinek, ahogyan éppen szükség volt rá. József például, akinek az apostolok a Barnabás melléknevet adták, ami azt jelenti: Vigasztalás fia, egy ciprusi származású lévita, mivel földje volt, eladta azt, elhozta a pénzt, és letette az apostolok lába elé. (Cselekedetek 4:34-37)*

Jézus tehát a jövőbe tekintve jelenthette ki a távolodó gazdag ifjú hátát nézve, hogy Isten számára még a gazdagsággal bírók szívét sem lehetetlen meghódítani – persze csakis abban az esetben, ha az önként megadja magát az isteni szeretetnek!

5.

Hit által minden

Talán ez a legelképesztőbb és máig felfoghatatlan, kimerítetlen törvényszerűség, amit Jézus itt – egy tragikus eset kapcsán megfogalmazott.

- *Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: Mi miért nem tudtuk kiűzni? Ő így válaszolt: Hitetlenségetek miatt. Bizony mondom nektek: **ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag**, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! – akkor odamenne, és **semmi sem volna nektek lehetetlen**. Ez a fajta [hitetlenség] pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre. (Máté 17:19-21)*
- *De ha valamit tehetsz, légy segítségünkre, könyörülj rajtunk! Jézus pedig ezt mondta neki: **Minden lehetséges annak, aki hisz!** A fiú apja azonnal felkiáltott: Hiszek! Segíts a hitetlenségemen! (Márk 9:22-24)*

Bár a tanítványok már korábban részesültek a szent szellem ajándékában, ebben az esetben, amely bizonyára nagyon félelmetesnek tűnt számukra, kudarcot vallottak. Nem tudtak a kétségbeesett apán és a démonoktól szenvedő fiún segíteni. Mesterük világos magyarázatot adott nekik, és lényegében ugyanezt mondta el egy másik helyzetben, egy másik apának is. Lelepleződik, hogy az emberi gyengeség, tehetetlenség forrása a hitetlenség, más szavakkal az Isten szavai iránti bizalmatlanság.

Ha azonban az Istenhez fűződő viszony a mindenkori ember részéről a felkínált újjászületés révén rendeződik, akkor határtalan távlatok nyílnak, és a kétféle abszolút állítás egymás mellé helyezhető:

- Isten számára minden lehetséges.
- Az Istenben hívő ember számára minden lehetséges.

Ez azt jelenti, legalábbis elméleti szinten, hogy a Mindenható Szeretet a teljes hatalommegosztás Istene, aki – ellentétben a sátán eredeti állításaival – semmit nem tart vissza teremtményeitől boldogságuk és jóllétük érdekében, már ami saját eszközeit jelenti. Ennek ellenére, ezen igazságok elfogadásával a legtöbb keresztény a mai napig küzd. Hányszor tapasztaltuk, hogy hiszünk, hiszünk, csak éppen a jelenvaló probléma tűnik leküzdhetetlenül hatalmasnak...

Aki az emberek közül legmélyebben bepillantatható e titok megvalósulásának mikéntjébe, az bizonyára Pál apostol volt. Az egyik legtömörebb megfogalmazását az alábbi mondatban nyújtja:

- *De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, hogy minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a mennyi világba ültetett Krisztus Jézusban, hogy megmutassa az eljövendő világban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban. (Efézus 2:4-7)*

Az első pontban már érintett elutasítás Isten részéről Fia felé azért történt, hogy felmérhetetlen szeretetének minden ajándékát az elveszett emberiség helyreállítására fordíthassa. Jézusnak végsősoron azért kellett kiinnia a lázadók helyett a gyötrelmes magány keserű poharát, hogy később Őbenne, mint feltámasztott, makulátlan, az Isten jobbára fölemelt Emberben minden testvére hozzáférhessen Isten végtelen erőforrásaihoz. A Fiúban, az ő hite által minden lehetségessé válik a vele egyesült keresztények számára.

- *Aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. ... Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy*

ha bármit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle. (1János 5:4.11.14-15)

- **Isten mindent megtehet** – sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy elgondoljuk –, **a bennünk munkálkodó hatalmas erő által** (Efézus 3:20)

Krisztus hite, szent szelleme által, Ővele együtt a miénk, Isten visszavonhatatlan ajándékaként! Nagyon sok múlik azon, hogy Krisztus földi testvérei megtapasztalják e csodálatos ígélet valóságát! Ha ugyanis ők Krisztus erejével látható és meggyőző módon legyőzik a világot, hazugságaival és kísértéseivel együtt, akkor az ördög menthetetlenül és végérvényesen vereséget szenvedett.

6.

Jeruzsálem újjáépítése

Az eddigiekben egyes személyekről volt szó, ez a részlet azonban egy egész népet érint. Egy olyan „utópiát” fogalmaz meg, ami máig beteljesedésre vár. A logikai lánc legutolsó szeme Jeremiásnak az Istennel folytatott párbeszéde során bontakozik ki, és természetesen sokkal többet jelent, mint egy régmúltbeli történelmi esemény. Az Úr egy látszólag értelmetlen telekvásárlásra szólította fel a prófétát röviddel az utolsó babiloni ostrom előtt, ami a végleges nemzetpusztulás vízióját vetítette előre. Jeremiás tudta, hogy Isten számára semmi nem lehetetlen, hiszen ezt ki is mondta. Azt azonban nem értette, hogy a választott nép istentelenségének következményeként Izraelt sújtó pusztulást miért és hogyan fordíthatná Isten a visszájára. Hogyan lehetne az átokból áldás, ha hamarosan kő kövön nem marad az egykor tejjel és mézzel folyó

földből és lakosaiból?! A próféta csak a (negatív előjelű) következmények törvényét tartotta szem előtt, nem számolt azonban Isten megindokolhatatlan szeretetének mélységével.

Az Úr türelmesen elmagyarázta szándékát és terveit küldöttének, aki maga már nem érthette meg a hetven év múltán kezdődő kibontakozást. Isten néven nevezte a büntetés eszközét, a babiloni birodalom uralkodóját. Megnevezte a szétszórás legfőbb okát, a bálványimádást. Végül feltárta a helyreállítás tervét is, ami Isten személyes és szenvedélyes kötődésén, nem pedig Izrael érdemein vagy erőfeszítésein alapul. Feltárta szíve leghőbb vágyát: legyen egy nép a Földön, amelyik soha többé nem fordul el tőle.

- *Így szólt az Úr igéje Jeremiáshoz: **Én vagyok az Úr, minden élőnek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?** Azért ezt mondja az Úr: Én ezt a várost a káldeusok és Nebukadneccar babilóniai király kezébe adom, és ő elfoglalja azt. (Jeremiás 32:26-28)*
- *A hátukat fordították felém, és nem az arcukat; bár tanítottam őket, idejében tanítottam, de nem fogadták meg engedelmesen az intést. Förtelmes bálványait abban a házban állították föl, amelyet rólam neveztek el, és tisztátalanná tették azt. (Jeremiás 32:33-34)*
- *Visszahozom őket erre a helyre, és megengedem, hogy biztonságban lakjanak. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. Egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor, és jó dolguk legyen nekik is meg utódaiknak is. Örök szövetséget kötök velük: nem fordulok el tőlük, mindig jót teszek velük, és olyanná teszem szívüket, hogy féljenek engem, és többé ne hagyjanak el. Örömmel, teljes szívemből és teljes lelkemből teszek jót velük, és véglegesen elültetem őket ebbe a földbe. (Jeremiás 32:37-41)*
- *Mert fognak még szántóföldet venni ebben az országban, amelyről azt mondjátok, hogy ember és állat nélkül maradt pusztaság, amely a*

káldeusok kezébe került. Ezüstért vesznek szántóföldet, lepecsételt és tanúkkal hitelesített szerződést írnak róla Benjámin földjén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyvidék, az alföld és a Délvidék városaiban, mert jóra fordítom sorsukat! – így szól az Úr. (Jeremiás 32:43-44)

A Biblia későbbi keletkezésű tekercseiből tudjuk, hogy a 70 éves fogság után valóban hazatérhettek a foglyok (ld. Ezsdrás és Nehémiás könyvei). A restauráció eredményeként fölépült először Jeruzsálem városfala, majd az a templom, amelyet maga a Messiás is látogatott. Valóban vettek házakat, földeket, ahogyan Isten megígérte. De Izrael tagjainak szíve soha nem volt hűséges olyan eltéríthetetlen módon, ami Istent boldoggá tehetne volna, hiszen megfeszítették szent Fiát (ld. az evangéliumokat). A fogság után a környező népek bálványai helyett ugyanis a Messiásra mutató törvényrendszer imádatában merültek el olyannyira, hogy nem ismerték fel annak megvalósítóját.

Isten vágya még mindig álom, de mivel számára semmi sem lehetetlen, és eddig minden ígérete megvalósult a Fiú által, így bizonyosak lehetünk abban, hogy ez is hamarosan beteljesedik, pontosabban teljességre jut. Az újjászületett keresztények kiváltsága, hogy mint az új Izrael tagjai, részesei legyenek a beteljesedésnek. Az örök szövetség, az egy szív és az egy út Krisztusban már adott, és mindenki számára elérhető pünkösdtől. A megvalósulás az ószövetségi törvényben rögzített tavaszi ünnepek által jelképezett események során ment végbe Jézus messiási szerepei által: a pászka, a kovásztalan kenyerek, a zsenge kéve és az aratás ünnepe mind egy-egy lépés volt az Isten-ember viszony helyreállításában. (ld. 3Mózes 16., 23. fejezetek megvalósulása az evangélium fényében.)

A tökéletes Izrael, amely az egész világegyetem előtt makulátlanul megállhat, az Emberfia szolgálata utolsó fejezetének eredménye lesz. Ezt az Ószövetségben Isten által adott kürtzengés, az engesztelési nap, és a sátorok ünnepe jelképezi számunkra. Bár a megvalósulás mikéntje csak szimbólumok formájában áll előttünk, ez nem ok a kételkedésre. Természetesen nem a falak, az épületek visszaépítéséről van szó, hanem az „élő templomról”, az Istennel szeretetben és összhangban élő emberiségről. Noha a mai kereszténység állapota talán még kétségbeejtőbb, mint az ókori kiválasztott népe volt, és minden indok fennáll, hogy Jeremiáshoz hasonlóan kétségbeessünk a sötétség, a babonáság, az értelmetlen hagyományok, pogány gyakorlatok uralma, és ebből fakadóan a hívők erőtlensége miatt, ez nem fogja Isten megakadályozni abban, hogy királyságát tökélyre juttassa!

- *kiválasztottam Jeruzsálemet, hogy ott legyen a nevem (2Krónika 6:6)*
- *És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trón felől: Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak. A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent! (Jelenések 21:2-4)*

7.

Minden lehetséges

Ha összegezzük a fenti lehetőség-sorozatot, akkor gyakorlatilag az emberiségnek szánt szabadság, gyógyulás és üdvösség megvalósításának folyamatábráját kapjuk meg. Az isteni szeretet és bölcsesség mesterművét szemlélve azt láthatjuk, hogy minden egyes megvalósult csoda következtében egyre bővülő körökben árad a kegyelem a bűn okozta, az egész univerzumot érintő „tájseb” begyógyítása érdekében, egészen a teljes helyreállításig.

Egyértelműen Isten kezdeményezéséről és tökéletes tervéről, illetve annak isteni forrásokból történő megvalósításáról van szó. Az ember része a nyitottság, a bizalom, a pozitív válasz a meghívásra. Ez a szükséges és elégséges minimum a megmentés érdekében.

ISTEN SZÁMÁRA MINDEN LEHETSÉGES	
1.	a keserű pohár elfogadása szükségszerűség
	a halál, mint legfőbb ellenség leküzdése a halál átvállalása által
2.	Izsák születése
	az „ígéret gyermeke” a Messiás ősapja
3.	Keresztelő János és Jézus Krisztus születése
	a megváltás kulcsszereplői: az útkészítő és az új Ember
4.	a gazdag ember üdvözítése
	az istenfüggetlen emberek üdvözítése
5.	a hívők helyreállítása
	az Istenbe vetett bizalom által Isten hatalmának kiterjesztése
6.	az új Jeruzsálem fölépítése
	az új emberiség és az új Föld fölépítése

AMI TÉNYLEG LEHETETLEN

Ebben a fejezetben olyan, Isten által megállapított „lehetetlenségek” szerepelnek, amelyeket egyetlen teremtmény sem képes megcáfolni, megdönteni vagy átírni és megváltoztatni. Úgy is olvashatjuk ezeket, mint alapvető törvényszerűségeket, amelyek bekeretezik és megszilárdítják az egyetemes és a személyes üdvösség folyamatát. Ne feledjük, hogy ez a fejezet (is) valójában az előző fejezet első alfejezetével kezdődik: lehetetlen Isten saját Fiában vállalt áldozata nélkül üdvösséget nyújtani a haladóknak.

1.

Isten esküszegése

A maga nemében a Szentírás minden részlete különleges; az alábbi idézet azonban tényleg rendkívülinek mondható. Ugyanis Isten egyik hangsúlyos esküjéről van benne szó, amelyre itt Pál hivatkozik.

- *Amikor Isten Ábrahámnak ígéretet tett, önmagára esküdött, mivel nem esküdhetett nagyobbra, és így szólt: „Bizony, **gazdagon megáldalak, és nagyon megsokasítalak.**” És így, miután Ábrahám türelemmel várt, beteljesült az ígéret. Mert az ember önmagánál nagyobbra esküszik, és minden ellenvetésnek véget vet, mindent megerősít az eskü. Ezért Isten, mivel még teljesebben akarta megmutatni az ígéret örököseinek, hogy elhatározása változhatatlan, esküvel vállalt kezességet. Így ez a két változhatatlan tény, amelyekben lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erősen bátorít minket, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet. Ez a reménység lelkiünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahova elsőként bement értünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett örökké. (Zsidók 6:13-20)*

Maga a fent idézett esküvés Ábrahám életének legnagyobb próbáját követően hangzott el Isten szájából. Ha az Úr szavait elolvassuk, rögtön látjuk, hogy ez nem csupán Ábrahámnak, hanem mindannyiunknak szólt.

- *Az Úr angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak az égből, és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az Úr, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint égen a csillag, vagy mint a homokszemek a tengerparton. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a Föld minden népe, mert hallgattál szavamra. (1Mózes 22:15-18)*

Ez az ígélet ismétlése annak, ami legelőször az Édenben hangzott el, mint lélektámasztó reménység arra nézve, hogy a történetek ellenére Isten nem mond le az emberről és helyreállítja benne önnön képmását. Ábrahám hallgatott mennyei barátjára, és noha voltak hibás lépései, az Úr mégis az ő hűsége által a világegyetem előtt bizonyíthatta, hogy van a Földön olyan ember, aki képes Istenért önmegtagadó áldozatra és engedelmességre. Ábrahám hite feljogosította Istent a lázadó bolygó sorsába való beavatkozásra. A Mórija hegyén lezajlott dráma Isten iránti tiszteleten, szereteten, bizalmon alapult: Ábrahám mindenre kész volt Istenért, az ő barátjáért! Isten pedig erre válaszul feltárta saját, elgondolhatatlan mértékű önmegtagadását. Mi már tudjuk, hogy Isten a saját fiát adta Ádám halálra szánt utódaiért. Ezt az ígéletet Jézus Krisztus feltámadása után az apostolok már pontosan értették:

- *[János] apja, Zakariás, betelt szent szellemmel, és így profétált: Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét! Erős szabadítót támasztott nekünk szolgálójának, Dávidnak házából, Dávidnak házából, amint kijelentette azt szent profétái által örök időktől fogva,*

hogy megszabadítson ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnek minket; hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban előtte életünk minden napján. (Lukács 1: 67-75)

- *Testvéreim, férfiak! Hadd szóljak nektek nyíltan ősatyánkról, Dávidról: meghalt, eltemették, és sírja is nálunk van mind a mai napig. De próféta volt, és tudta, hogy Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára, ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a holtak hazájában, és teste sem lát elmúlást. Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért szent szellemet, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Isten Úrrá és Krisztussá tette őt: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek! (Cselekedetek 2:29-36)*

Ezeknek az ígéknek a fényében megérthetjük a kiindulásul szolgáló páli levélrészletet: Isten rendíthetetlenül ragaszkodik ahhoz, hogy tervét célba juttassa az ember érdekében. Esküt tett arra vonatkozóan, hogy amit megígért Ádámnak, Ábrahámnak és a hit gyermekeinek, az mindenképpen teljesedni fog. Az ígélet két kulcsszava: áldás és utódok sokasága. Egy kifejezésbe sűrítve: örök életű emberiség. Mindez Jézus Krisztusban, Isten Fiában teljesedik be. Messiásként, igaz Emberként legyőzte a sátánt, a halál és a hazugság atyját, és ezt a győzelmet adja tovább a kitöltött szent szellem által minden benne hívó gyermekének. Ennek a csodasorozatnak az egyik pecsétje Jézus jelenleg is folyó főpapi szolgálata. Pál azt hangsúlyozza, hogy a teljes

áldás megvalósul, lehetetlen, hogy ne valósuljon meg! Bármekkora akadályt támasztanak az ördög vagy az emberiség lázadó tömegei, a szabadítás mindenképpen végbemegy! Nincs olyan szándék vagy hatalom, ami ezt megghiúsíthatja! Jézus visszatéréseig véglegesül az újjászületettek alkotta társadalom, amely visszafoglalhatja az elveszett, lepusztított bolygót a gonosz kezéből. Isten esküje Isten jelleme miatt jelent abszolút biztonságot. Isten igaz és igazságos, igazmondó lény, számára nem opció a hazugság, a torzítás. Ezzel szemben az igazi ellenség, a sátán a csalás és félrevezetés, becsapás forrása.

- *Isten minden szava igaz, minden cselekedete megbízható.* (Zsoltár 33:4)
- *Pál, Isten szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola Isten választottaiért, hogy higgyenek, és megismerjék az igazságot az igazi kegyesség szerint az örök élet reménységére, amelyet Isten, aki nem hazudik, örök idők előtt megígért.* (Titus 1:1-2)
- *Ti atyátoktól, az ördögtől valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja.* (János 8:44)

Lehetetlen tehát, hogy az önmegtagadó, önfeláldozó Isten hazudjon és félbehagyja művét! Már most örülhet és örvendezhet minden keresztény, mert Isten és a Bárány hű önmagához és hűséges hozzánk! A további „lehetetlenségek” a terv további részleteit tárják elénk: hogyan valósult és valósul meg a Fiúra épülő, Krisztusban elkészített áldás.

2.

Az áldozati vér bűntörölő hatása

Az itt leírtak bizonyos értelemben párhuzamban állnak az alább található, 7. pontban megfogalmazott igazságokkal. Kiegészítik egymást az üdvösség tervében.

- *Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el. Minden pap naponként szolgálatba áll, és sokszor mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek bűnöket eltörölni. Jézus Krisztus ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre Isten jobbára ült, és ott várja, hogy ellenségei zsámolyul vettessenek lába alá. Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket. (Zsidók 10:4.11-14)*

Izrael számára az egyetlen, élő Isten rendelte el a mindennapi és az ünnepekhez kapcsolódó állatáldozatok rendjét, amelyet évről évre megismételtek a kivonulástól egészen Jézus Krisztus haláláig, sőt, akik nem fogadták el Őt, azon is túl. Itt Pál apostol azt magyarázza el, hogy e rendszernek, illetve a megölt áldozatok vérének sohasem volt igazi hatalma arra, hogy megoldja a bűn problémáját és felszabadítsa akár a választott népet, akár általában véve az emberiséget a halál fogságából. Ha az idők végéig folyna is az állatok vére, akkor sem lenne semmiféle hatása a fenti bűnkérdésre. Nem azért rendelte az Úr, hogy az embert egy önmagával folytatott „cserekereskedelemre” szoktassa: az elébe járuló ember által kiontott állatvérért cserébe Isten hajlandó megbocsátani, hajlandó bizonyos juttatásokat adni, kegyelmet gyakorolni. Ez egy teljesen torz, vérszomjas istenképre épül, de világszerte elterjedt gondolkodás és a pogány hiedelmek egyik alaptézise. A vérfelmutatás és -hintés rendszere ideiglenes

modellként szolgált a sokkal nagyszerűbb valóság megértetése érdekében.

A galambok, bárányok, juhok és kecskék stb. vére Jézus vérének jelképe volt. Jézus vére a benne rejlő élet jelképe, aki az univerzum első kettős természetű személye lett. Az eredeti, veleszületett isteni természet mellett magába fogadta – Máriától megszületve – a halandó ember természetét is. Kereszthalála az ádami önzés halála lett, örökké érvényes bűneltörlés: megölte magában az Isten és a többi ember felé irányuló ellenségeskedést, lázadást – a saját megtört, megalázott testében-lelkében. Feltámadása egy új ember, egy új Ádám új életének kezdete volt: *örökre tökéletessé tette a megszentelteket!* Aki egyesül Krisztussal, ugyancsak kettős természetű, szent lény lesz: szelleme egyesül az örök, tökéletes isteni Fiú szellemével. Az üdvösség kizárólagos, egyetlen, tökéletes, megismételhetetlen útja tehát Isten egyszeri áldozata, amelyet Fiában, Fia által hozott az emberiség visszanyerése érdekében. Nem létezik más, ennél alacsonyabb rendű lehetőség.

3.

A Messiás Jeruzsálemen kívüli halála

Mindig elcsodálkozhatunk azon, hogy Jézus milyen különös válaszokat adott a megkeresésekre, kérdésekre, itt pedig egy látszólag jóakaratóú intésre. Úgy tűnik, soha nem arra válaszolt, amit közvetlenül kérdeztek tőle. Valójában a kimondatlan gondolatokra, hátsó szándékokra reagált, fölfedve a szívek titkait.

- *Még abban az órában néhány farizeus ment oda hozzá, és így szóltak: Menj, távozz el innen, mert Heródes meg akar ölni! Ő ezt mondta nekik: Menjetek, mondjátok meg annak a róknak: Íme, ma és holnap ördögöket űzők ki, és gyógyítok, de harmadnap bevégezem küldetésemet! Viszont*

ma, holnap és a következő napon úton kell lennem, mert lehetetlen, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.* (Lukács 13:31-33)

Emberi szemszögből nézve a Mester válaszként udvariasan megköszönhette volna az írástudók féltést sugalló intelmét. Jézus azonban egyenesen, mélyreható módon felelt nekik. Rendkívül tömör, három mondatból álló válaszában jelen témánk szempontjából az utolsó kijelentés a lényeg, de az érthetőség kedvéért az előzményekről is szót kell ejteni.

A „menj!” felszólításra így reagált: „ti menjetek!” Rádöbbsentette őket, hogy sokkal nagyobb veszélyben forognak állítólagos jóakarói, mint ő maga. Az, hogy az írástudók beszélőviszonyban álltak a rómaiaknak alárendelt uralkodóval, akit ő „rókának” bélyegzett, saját ingatag pozíciójukra is rávilágított.

- *A világ barátsága ellenségeskedés Istennel. Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.* (Jakab 4:4)

A világ fiai nem érthetik, nem akadályozhatják Isten útjait, aki magasan fölöttük áll. Az a Heródes, aki a nép szemében is gyűlöletes, vérengző, hatalommániás uralkodó volt egész dinasztiájával együtt, a szanhedrin némely tagjával látszólag jó (érdek)kapcsolatot ápolt. Jézus azonban nyíltan megüzente neki, és így közvetve az üzenetvivőknek is: „Nincs hatalmad, nincs hatalmatok felettem!” Ha ezek a tekintélyesnek tűnő emberek összefonják sorsukat az aktuálpolitikával, menthetetlenül elvesznek. Felhívta a figyelmüket, hogy Istenen kívül senki nem irányíthatja a megváltás útját és módját.

Második mondatával önmagát „a Prófétának” nevezte, akire már Mózes is utalt. Egyetlen kijelentésben összefoglalta egész szolgálati útját, a félreértelmezhetetlen jeleket, amelyeket tett, és utalt hamarosan bekövetkező, erőszakos végzetére is. A démonok és a

betegségek fölötti uralma révén egyértelműen bemutatta, hogy kicsoda Ő valójában.

- *Prófétát támasztok nekik testvéreik közül, olyat, mint te. Az én igéimet adom a szájába, ő pedig elmond nekik mindent, amit én parancsolok. És ha valaki nem hallgat igéimre, amelyeket az én nevemben hirdet, azt majd én felelősségre vonom.* (5Mózes 18:18-19)
- *Mózes ezt mondta: „Prófétát támaszt nektek testvéreitek közül az Úr, a ti Istenetek, olyat, mint én: őrá hallgassatok mindenben, amit csak mond nektek! És aki nem hallgat erre a prófétára, azt ki kell irtani a nép közül.” Isten az ő Fiát, Jézust elsősorban számotokra támasztotta és küldte el, hogy megáldjon titeket, mindegyikőtöket megtérítve gonoszságaitokból.* (Cselekedetek 3:22-23.26)

Jézus tudatában volt messiási sorsa időbeli állomásainak, földrajzi helyszíneinek, vagyis nem szorult sürgetésre vagy jótanácsokra, emberi féltésre vagy részvétre. Nem tántoríthatta el sem a pillanatnyi jó-, sem a rosszakarat. Lehetséges, hogy azok a farizeusok, akik most bennfentest játszva „súgtak” neki, végül azok között lesznek, akik pár nap múlva kivégzését szorgalmazzák. Jézus tehát kinyilvánította, hogy soha nem a félelem mozgatta megváltói szerepe során, hanem az Istennel való szoros közösségéből fakadtak a cselekedetei, szavai, de még a passzivitása is.

Végül nézzük meg, mit jelenthet az utolsó mondat, ami egy lehetetlen szükségszerűséget fogalmazott meg! Milyen kapcsolat áll fenn „a próféta”, azaz a Messiás és Jeruzsálem között? Ezzel a talánnyal arra ösztönözte hallgatóit, hogy sokkal hasznosabb számukra, ha a próféták írásait kutatják a megértés érdekében, mint ha az álnok politikusok kegyeit keresik. Az előbbi életet, az utóbbi halált eredményez.

- *Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak. Átadják a pogányoknak, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad. (Lukács 18:31-33)*
- *Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak, és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság, és elhozassek az örök igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkenetessék a szentek szentje. Tudd meg azért, és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítettése felől való szózat keletkezésétől a Messiásig hét hét és hatvankét hét van, és újra megépíttetnek az utcák és a kerítések, mégpedig viszontagságos időkben. A hatvankét hét múlva pedig kiirtatik** a Messiás, és senkije sem lesz. És a várost és a szent helyet elpusztítja a következő fejedelem népe. (Dániel 9:24-26)*

Dániel próféta volt az, akire Jézus hivatkozott a farizeusoknak adott válaszában. Az igazi próféta, Isten tökéletes követe, a Messiás a szent városban fog kínhalált halni. A Jézus által használt ógörög szó tartalmát tekintve ugyanazt jelenti, mint a babiloni próféta által alkalmazott óhéber ige.

MAGYARUL	EREDETI SZÓ	JELENTÉSEI
vessen el*	'apollümi' (ógörög)	elpusztít, megsemmisít megöl, kiirt
kiirtatik**	'karat' (óhéber)	kivágatik, elpusztíttatik, megöletik

Tulajdonképpen egészen döbbenetes, hogy éppen a „szent városban”, Izrael királyainak székhelyén, „a béke városában” történt

a Messiásnak, a „békesség fejedelmének” kivégzése. Érthetőbb lett volna a világi történészek szemszögéből, ha mondjuk, a vérszomjas Rómában végzik ki a birodalom fennhatósága ellen lázadót. Azonban ez a mozzanat is Isten mestertervének előre kidolgozott, üzenettel bíró részlete volt. Nem térhetünk ki minden mozzanatra, de egy ige remélhetően megvilágítja számunkra a lényegét.

- *Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek (János 1:11-12)*

János apostol ihletett kijelentése elsődlegesen azt hivatott érzékeltetni, hogy Jézus Krisztus a zsidók közül támadt genetikai értelemben. A választott nép, Izrael gyermeke volt, mint az Ábrahámnak szánt ígértet gyermeke. Ha azonban az összképet nézzük, akkor a teremtés, sőt, az emberré válás és az újjáteremtés okán övé az egész emberiség. Az Atyával együtt saját képmásukra teremtették az embert. Tehát mindannyian az övéi vagyunk! A megváltás által pedig az Atya Jézus képmására újjáteremti az emberiség erre hajlandó tagjait. A fenti ige ugyanis arra utal, hogy alapvetően két csoport létezik: Isten ellen vagy mellett „kell” döntenünk. Az utóbbi esetben kezdődhet a csodálatos helyreállítás.

Jeruzsálem, „a szent város”, mint az akkori világ egyetlen pontja, ahol az élő Isten temploma állt, a Föld népességének azon tagjait sűrítette magába, akik akkor, beleszületés révén, Isten népéhez tartozónak vallották magukat. Ennek ellenére megfeszítették Isten hozzájuk küldött Fiát, összefogva a hódító pogányokkal, akik nem ismerték ezt az Istent. Akarva és akaratlanul, tudva vagy tudatlanul, kicsinyek és nagyok, zsidók és pogányok, tanítványok és ádáz üldözők mind hozzájárultak Jézus Krisztus halálához. A mindenkori emberiség képviselői voltak, és az elveszettek kétarcúságát testesítették meg. Itt

hangzott fel a két kiáltás pár nap eltéréssel, az imádat és a gyűlölet hangján:

- *A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháit az útra terítette, mások pedig a fákról gallyakat vagdaltak és hintettek az útra. Az előtte és utána menő sokaság pedig kiáltozott: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban! (Máté 21:9)*
- *Kiment azért Jézus a töviskoronát és a bíborköntöst viselve. És mondta nekik Pilátus: Ímhol, az ember! Mikor azért látták őt a papi fejedelmek és a szolgák, kiáltoztak: Feszítsd meg, feszítsd meg! Mondta nekik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt benne! (János 19:5-6)*

A Messiást tehát Jeruzsálemben, a szent városban és Jeruzsálemért, lakói érdekében feszítették meg. A városban ugyan, mégis a kapukon kívül, a Golgota nevű szeméttlerakó helyen. A szent sátor és a templom esetében az oltár a szentély udvarán állt, ugyanúgy, ahogyan a kereszt a városon kívül. Mégis ugyanott, ahol Ábrahám Izsákot készült feláldozni. A Messiás örökre odakötötte magát Jeruzsálemhez.

- *Átvették tehát Jézust, ő pedig maga vitte a keresztet, és kiért az úgynevezett Koponya-helyhez, amelyet héberül Golgotának neveznek. Ott megfeszítették őt, és vele másik kettőt, jobbról és balról, középen pedig Jézust. (János 19:17-18)*
- *Azután Mózes föltette a függönyt a hajlék bejáratára, majd elhelyezte az égőáldozati oltárt a hajléknak, a kijelentés sátrának a bejáratánál, és égőáldozatot meg ételáldozatot mutatott be rajta, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. Azután elkerítette az udvart a hajlék és*

az oltár körül, és rátette a függönyt az udvar kapujára. (2Mózes 40:29.33)

- *Mert amely állatok vérét a főpap a szentélybe beviszi a bűnért, azoknak testét elégetik a táboron kívül. Ezért Jézus is a kapun kívül szenvedett, hogy megszentelje a népet tulajdon vére által. (Zsidók 13:11-12)*

Az egész szenvedéstörténet célja az utolsó fél mondatban van összefoglalva. Eredménye pedig egyetemes hatású, nem korlátozódik a mai Izrael területén található városra. A korábban már idézett ígerészlet a Föld teljes helyreállításáról szól.

- *És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trón felől: Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek! (Jelenések 21:1-3)*

Tehát ebben az esetben Jeruzsálem „kitágul”, nem, mint történelmi város fontos, hanem a Krisztussal összekapcsolódott keresztények örök jelképe.

4.

Jézus örök halála

Jézus Krisztusnak a halálban való végleges „semmivé válása” ugyancsak az abszolút lehetetlen kategóriába tartozott. Istennek, mint az igazság és igazságosság Atyjának elő „kellett” őt szólítania a sírból, a halottak közül, mert az emberré lett isteni Fiú életében az utolsó tudatos pillanataig érvényesültek az igazság és az élet törvényszerűségei.

- *Izráelita férfiak, halljátok meg ezeket az ígéket! **A názáreti Jézust**, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erőkkal, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a bűnösök keze által keresztre szögeztétek és megöltétek. De őt Isten feltámasztotta, feloldva a halál fájdalmait, mivel **lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.** (Cselekedetek 2:22-24)*

A feltámasztás okát Dávid egyik zsoltára foglalta össze, már előre prófétálva Jézus tökéletesen büntelen életéről.

- *Igazságom szerint bánt velem az Úr, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem. Hiszen vigyáztam az Úr útjára, és Istenemet nem hagytam el hűtlenül. Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől. Igazságom szerint jutalmazott meg az Úr, kezem tisztasága szerint, amit jól lát. A hűséghez hűség vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen. (Zsoltár 18:21-26)*

Ez a csodálatos leírás egyetlen emberi életre volt igaz a maga abszolút mivoltában. Egyedül Jézus valósította meg a teljes Isten iránti hűség, a tökéletes bizalom, a tökéletes istenfüggőség programját. Minden helyzetben nemet mondott arra a hazug szabadságra, amit az Isten életétől, szeretetétől független önvezérlés jelentett. A kereszten függő Krisztus volt a leghívebb istenfüggő, aki első és utolsó lélegzetét is mennyei Atyjától kapta. Így lett Ő a második Ember, a tökéletes utolsó Ádám, a történelem utolsó napjaiig születő, benne hívő sokaság szellemi édesapja. Ő, aki az „ígéret gyermekének”, Izsáknak a leszármazottja lett, a halálon győzedelmeskedve az ígéret „igazi gyermeke”, hogy visszaadhassa az örökkévalóságot a benne bízóknak.

- *Halál, hol a te fullánkod?! (1Korinthus 15:55)*
- *Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön örökké ámen, és nálam vannak a pokol és a halál kulcsai! (Jelenések 1:17-18)*

5.

A kísértésmentes élet

Maga Jézus hívta fel tanítványai figyelmét egy tragikus törvényszerűsége, ami a világ utolsó napjáig érvényben lesz.

- *Jézus így szólt a tanítványaihoz: **Lehetetlen, hogy botránkozások* ne essenek**; de jaj annak, aki által esnek! Jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe vetik, mintsem egyet is megbotráncóztasson e kicsinyek közül! (Lukács 11:6)*

Máté evangéliuma kicsit érthetőbben ír ugyanerről:

- *Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert **szükséges, hogy botránkozások* történjenek**, de jaj annak az embernek, aki megbotráncóztat! Ha a kezed vagy lábad megbotráncóztat téged, vágd le, és vedd el magadtól: jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kezeddél vagy két lábaddal együtt vettetsz az örök tűzre! (Máté 18:7-10)*

MAGYARUL	EREDETI SZÓ	JELENTÉSEI
<i>botránkozások*</i>	szkandalon*	(meg)botránkozás; botrány(kő); bűnre való csábítás , késztetés; csapda , kelepce

A Megváltó rámutatott környezetünk működésének egyik alapvető sajátosságára: mivel a jelenlegi világ a sátán elvei alapján, nem pedig az isteni szeretet törvényei szerint működik, ezért tény, hogy a kísértések, a megpróbáltatások, az alig észrevehető hazugságcsapdák szövevényében telnek napjaink. Nem feltétlenül kell mindig „nagy” dolgokra gondolni, pl. milliókban mérhető megvesztegetésre vagy gyönyörű nők csábítására. Az Évának kínált gyümölcs sem volt szebb küllemű vagy jobb ízű a többi fa terméséhez képest. A kelepce az Istentől független döntésben rejtett. Minden önmagunkból fakadó elhatározás, ami az ÉN-t, nem pedig Istent szolgálja, a világ csábítása, a lázadásnak való behódolás, tehát bűnné vált kísértés.

Jézus radikális példák segítségével rámutatott, hogy e „botránkozások” forrásai nagyon gyakran nemcsak a hitetlenek, hanem maguk a hívők is képesek a bukás eszközei lenni a hitben gyengék számára! Ők maguk is megvakulhatnak, eleshetnek, végzetesen eltávolodhatnak Istentől, ugyanakkor példájuk vagy közvetlen csábításuk révén mások romlásának támogatói. (Természetesen a kéz vagy a láb szó szerinti levágása nem segít a megoldásban, hiszen a látható tetteket láthatatlan gondolatok, belső, erkölcsi küzdelem, döntés előzi meg! A probléma, tudjuk, mindig a kőszívből fakad.)

6.

Hit nélkül kapcsolódni

Pál apostol ismét egy könnyen félreérthető törvényt fogalmazott meg az alábbiakban.

- ***Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.*** (Zsidók 11:6)

Végletekig fokozva a leírtakat, úgy tűnhet, hogy ezek a szükségszerűségek egy autokrata önkényuralkodó „találmányai”, aki felállított néhány szabályt, amelyek alapján megközelíthetővé válik a nyomorult halandó számára. És ha az illető megüti a mércét, akkor jutalomban részesül. Ha nem, akkor így járt! Ez azonban, hála az élő Istennek, durva torzítás és félreértés! Sokkal inkább úgy képzelhetjük el, hogy egy hatalmas, feneketlen szakadékot kizárólag egy, a két partot összekötő, stabilan kifeszített híddal lehet átívelni. Ez a szükséges minimum az átjutáshoz. Ha nincs híd, nincs kapcsolat. Ráadásul a híd összes eleme – a meghívással együtt – a túlparti királytól származó ajándék, nem pedig az innenső oldalon lakó szerencsétleneknek kell összekeresgélennie. Ez a híd-kérdés, vagyis ez a hit-kérdés ugyanis az ember számára egy megoldhatatlan feladvány, egy 22-es csapdája. Az Istenbe vetett bizalom ugyanis megtört, örökre elillant az Édenben, a jó és a rossz tudása fájánál. A helyét az önközpontú félelmek foglalták el. Hogyan produkáljon hát hitet az az élőlény, akinek generációi Isten iránti ősbizalmatlansággal születnek a Földre? Hogyan higgyen az, akinek nincs hite??? Lehetetlen elvárás, megugorhatatlan akadály.

Isten az, aki a megoldás minden feltételéről, összes részletéről bőségesen gondoskodott. A Fiú a híd, Jézus az út, a híd tartópilléreinek összes csavarjával együtt.

- *Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka. (Efézus 2:8)*
- *Krisztussal együtt keresztre vagytok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fia hitében élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. (Galata 2:20)*

Ha Krisztust választjuk önmagunk helyett – ennyi a részünk megmentésünkben –, akkor vele együtt hegyeket mozgató bizalmat, minden körülmények között az Atyában bízó szívet is kapunk. E hit következménye, hogy hallhatóvá-tapasztalhatóvá válik, ami addig rejtve volt előlünk. Valósággá válik egy kölcsönös, meghitt szeretet és gyönyörködés Isten és ember között! Tudatosulhat a feltétel nélküli elfogadás, biztonságérzet, sőt, a mennyei szeretet átalakító hatalma!

- *Kicsodám van az egekben? Rajtad kívül másban nem gyönyörködöm e Földön!* (Zsoltár 73:25)
- *Gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy nyereséget talált!* (Zsoltár 119:162)
- *És íme, egy égi hang ezt mondta: Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm!* (Máté 3:17)

A bennünk élő Krisztus bizalma megragadja Isten felénk nyújtott, áldó kezét, és egyre nagyobb mértékben érzékelhetővé válnak életünkben jóságának ajándékai: felismerjük, hogy hazaérkeztünk Édesapánk szeretetébe.

7.

Törvénytartás által kapcsolódni

Az alábbi „lehetetlenségi törvényt” talán nem könnyű egy olvasásra fölfedezni, de ha megértjük, végtelen öröm és hála tölthet el minket Isten iránt.

- *Ami a törvénynek lehetetlen volt, mert erőtlén volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor bűnért való áldozatként tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben,*

hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem szellem szerint. Mert az élet szellemének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. (Róma 8:3-4.2)

A törvényrendszer – beleértve a tíz, kőtáblába vésett parancsolatot és az egész ószövetségi szertartásrendet, polgári és egészségügyi rendelkezéseket – számára lehetetlen Isten legfőbb szándékát megvalósítani, ti. az emberiséget kimenteni a bűn és a halál törvényének fogságából. Sem maga a Tóra, sem a törvénytartásra való emberi igyekezet nem alkalmas – és soha nem is volt alkalmas – arra, hogy a halandóból halhatatlant faragjon. Az önző emberi természet ugyanis képtelen az isteni renddel összhangban működni, képtelen az önzetlen szeretetre, és azért pusztul el, mert lényegében rákos sejtként viselkedik, önmagát falja fel.

Ugyanakkor a kőbe vésett betűkből összeálló törvényben nem rejlik átalakító erő! Részben előremutatott az igazi megoldásra, az utódra, aki nem más, mint az ígélet igazi gyermeke, Jézus Krisztus. Másrészt mintegy stop táblaként, fékként szolgált a fékezhetetlen gonosszággal szemben. Harmadrészt elrettentő és szigorúan büntető funkcióval szolgálta az élet védelmét Izrael számára a bűntől átitatott Földön, a Messiás érkezéséig. A törvényszegés következménye a halálbüntetés. Nem elhanyagolható célja továbbá, hogy tükröt tartson és kétségbe ejtsen: Megláttatja a törvény követőivel, betartóival, hogy képtelenek saját erőből lelkiismeretük sugallatainak, illetve az előírásoknak maradéktalanul megfelelni. A sorozatos kudarcok és bukások révén megláttatja, hogy a jóvá válás érdekében külső, egészen pontosan isteni segítségre van szükség.

- *Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód, akinek az ígélet szól. Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által*

igazuljunk meg. De miután eljött a hit, többé nem vagyunk a nevelőnek alávetve. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézus hite által. Akik Krisztusba keresztek, keresztek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. (Galata 3:19.24-27)

Az igazi és egyetlen megoldás a Fiú örökkévaló életének megosztása a halandó emberiség tagjaival. Erre a megoldásra vonatkozott Isten Ábrahámnak tett ígérete az áldást illetően. A feltámadott Krisztusban az Atya örökkévaló élete áramlik. Ebből a típusú életből hiányzik az önzés, hiányzik a rosszság, a gonoszság, a változékonyság, éppen ezért örökké fenntartható. Ezt az életet osztotta és osztja meg Krisztus a szent szellem formájában minden újjászületett keresztennyel. Ahogyan a bűnös (Istentől független) élet törvénye volt a gyűlölet, a betegség, a szenvedés és a halál, úgy a krisztusi élet törvénye az örök szeretet és a rendíthetetlen békesség.

8.

Önző természettel kapcsolódni

Ez a törvényszerűség, legalábbis a mondat szerkezetét illetően, hasonlít a 6. pontban megfogalmazott állításra.

- *A test* törekvése halál, a szellem törekvése pedig élet és békesség, minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert Isten törvényének nem engedelmeskedik, és nem is tud engedelmeskedni. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Ti azonban nem test szerint éltek, hanem szellem szerint, ha Isten szelleme lakik bennetek.* (Róma 8:8-9)

Ha megértjük az itt alkalmazott *test* szó Szentírásban előforduló jelentéseit, akkor ez a részlet is megnyílik előttünk.

MAGYARUL	EREDETI SZÓ	JELENTÉSEI
test*	szarx (ógörög)	emberi test hús(test) testi természet

Az a fizikai test, amiben világra születünk, önzést hordoz. Ez a természet, ahogyan Pál leírja, bizalmatlan, lázadó és ellenséges magatartást tanúsít Isten felé, és önző módon viszonyul a többi ember felé. Ez a természet igazából képtelen őszintén összekapcsolódni más lényekkel. Képtelen az önfeláldozó, önmeghaladó szeretetre. Működésének jellegzetességei elborzasztóak, mégis a hétköznapiok velejáróiként találkozunk velük:

- *A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát. (Galata 5:19-21)*

Ezzel az (ön)gyilkos problémacsomóval Isten sem tudott mást tenni, mint hogy megsemmisítette. De nem úgy, ahogyan a testi gondolkodásból fakadóan mi, halandók elképzeljük. Nem ölte meg Évát, Ádámot és a hazug Kérubot ott helyben, engedetlenségük és összeesküvésük helyszínén, pedig „megérdemelték” volna. Sokkal fájdalmasabb utat választott, mert Őt nem ez a természet jellemzi.

- *... azt tette meg Isten, amikor bűnért való áldozatként tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhozatra ítélte a bűnt a testben (Róma 8:3)*

Ezért kellett Jézusnak lázadó rabszolgának kikiáltva meghalnia az oltárként szolgáló keresztfán, hogy örökre elnémítsa, kivégezze, megsemmisítse a halálhoz kötözött emberi természetet. Isten azért hozta meg ezt a felmérhetetlen áldozatot, mert a lázadó teremtményei is annyira kedvesek voltak a szívének, hogy képtelen volt lemondani róluk. De az önzés halála a megoldásnak csak az egyik fele. A valódi változáshoz életre van szükség. Az Atya által feltámasztott Krisztus a saját, önzetlen természetét osztja meg újjászületés útján a vele egyesülőkkel. A szent szellem, mint az új születés során megosztott ajándék, az Atya és a Fiú leglényege, amely a szeretetre való készséget és képességet hordozza, és az önző természettel pontosan ellentétes módon működik. Kész és képes a kapcsolódásra és a harmóniára.

9.

A keresztnélküli tanítványság

Jézus Krisztus rendkívül radikális kijelentésekben foglalta össze a tanítványság feltételeit.

- *Nagy sokaság ment vele, és ő feléjük fordulva így szólt: Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, az nem lehet az én tanítványom. **Ha valaki nem hordozza a maga keresztyét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.** (Lukács 14:26-27)*

Az előző pont szerves következménye ez a kőkemény szükségszerűség, ami elhangzása pillanatában botránkozást és elborzadást válthatott ki a legtöbb hallgatójából. Az ókorban gyakori, szokványos mester-tanítvány kapcsolatban soha nem volt helye addig gyűlöletre való felszólításnak vagy kivégzőeszköznek. Itt pedig Jézus valamiféle önkéntes (!) kereszthordozásról beszélt! Ezt akkor nyilván még sem elképzelni, sem megérteni nem voltak képesek, még

a Mester személyéhez vonzódó emberek sem. Bizonyára álmukban sem jutott eszükbe, hogy hamarosan meglátják majd a csodatevő Messiást a rómaiak ostora és keresztfája alatt görnyedni. Ráadásul – szavai szerint – követőinek sem jut kellemesebb ösvény... Ugyanakkor ez a követelmény máig érvényes és megváltozhatatlan.

- *Átvették tehát Jézust, ő pedig maga vitte a keresztet, és kiért az úgynevezett Koponya-helyhez, amelyet héberül Golgotának neveznek. Ott megfeszítették őt, és vele másik kettőt, jobbról és balról, középen pedig Jézust. (János 19:17-18)*
- *Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára. (Galata 6:14)*
- *A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. A mi ó emberünk megfeszítettett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert Krisztus meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, amely életet pedig él, azt az Istennek éli. Így azt tartásátok ti is magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Krisztus Jézusban! (Róma 6:4.6.10-11)*

Az előző pontban említett emberi test, vagyis az önző természet, az egoista lelki beállítottság az, amit Jézus Krisztus halálra adott a kereszten. A bemelegítés során – ezt jelenti ugyanis a keresztség szó – a hívó ember hittel elfogadja saját önző természete halálát, amely csak részrehajló, korlátozott és elfogult módon képes szeretni a rokonait (is), illetve ez a természete, az „ó embere” kapcsolódik a szem és száj kívánságain keresztül a világhoz. A tanítványság ezzel a halállal kezdődhet csak, különben Krisztus nem élheti meg saját életét az

ember szellemében, testében. Az új, föltámadott ember új célja az istenközpontú élet, az Isten imádata és az ő szíve szerint való bölcs szeretet gyakorlása.

10.

Isten és az ördög egyidejű szolgálata

A kettős ügynökök számtalan fordulatot történet főszereplői. Isten azonban soha nem alkalmaz ilyen kétarcú szolgálókat, az ördög annál inkább. Persze az utóbbiak valójában mindig a sátán malmára hajtják a vizet, és a szívük osztatlanul a sötét oldalé, hiszen nem is lehet másként. Ez is egy változhatatlan törvényszerűség. Lehetetlen egyszerre kétfelé „sántikálni” Illés próféta szavai szerint. Lehetetlen őszintén kétfelé szolgálni, két isten előtt leborulni – erre maga Jézus hívta fel a figyelmet.

- *Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak. (Lukács 16:13)*

Nemcsak a Messiás, hanem Pál is beszélt erről:

- *Nem ihattok az Úr poharából is, meg az ördögök poharából is, nem lehettek részesei az Úr asztalának is, meg az ördögök asztalának is. (1Korinthus 10:21)*
- *Mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma*

vagyunk, ahogyan Isten mondta: „Bennük/közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesznek, és ők az én népem lesznek.” (2Korinthus 6:14-16)

Fura ezt így leírni, de ahogyan lélegzetvétel nélkül lehetetlen élni, úgy imádat nélkül sem létezik teremtményi élet. Ez a beállítódás belénk van kódolva. Ezzel együtt rendkívül éles határvonalat húz az ige az istenimádat és az önimádat között. A kérdés az, hogy ki milyen urat választ a maga számára: isteni vagy ördögi elveket érvényesít. A kettőt egyszerűen lehetetlen egyidejűleg gyakorolni. Az első a mennyei szeretetre való teljes ráhagyatkozás gyakorlata, a másik a saját erejű létezés módszere. Az első az igazság világossága, a második a gonoszság sötétségének uralma az ember fölött.

11.

A második újjászületés

Ez az utolsó, egyben legtragikusabb törvényszerűség, amit ugyancsak Pál apostol tárt fel a keresztyének számára.

- ***Lehetetlen* ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, és megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a szent szellemnek, akik megízlelték Isten felséges beszédét és az eljövendő világ erőit, **de elestek, hogy azok ismét megújuljanak** és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt. (Zsidók 6:4-6)**

A legrövidebben megfogalmazva: Lehetetlen másodszor újjászületni. Az előzőek alapján talán már egyértelmű számunkra, hogy nem Istenen múlik ez a végkifejlet. Ha teljes mélységében megértjük a második, vagy új születés állapotát és az Úr változhatatlan ajándékait, akkor egyet kell értenünk ezzel a súlyos kijelentéssel. Ugyanebben a levélben Pál kicsit más megközelítésben ismétli meg ugyanezt a törvényszerűséget.

- *Mert ha szándékosan vétkezünk, miután megismertük az igazságot, akkor nincs többé bűneinkért való áldozat, hanem az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket. ... Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tiporja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem szellemét megcsúfolja? (Zsidók 10:26-27.29)*

A földi életből vett legszemléletesebb példa a házassági szövetség során jelentkező problémák. Vannak visszafordítható válságok, veszekedések, sértések, összeveszések stb., amelyek azonban őszinte bocsánatkérés, békülés útján rendezhetők. Amikor azonban valaki összepakol és elmegy, majd hivatalos úton is elválík, ezzel visszafordíthatatlanná válik a szakadás, a szakítás. Hiába állt fenn korábban a kölcsönös szerelem, az együttélés öröme, a közös munka energiája, a „mi-élmény” édessége és új minősége. Ha az egyik fél tudatosan hátat fordít és kilépve önálló utat választ, akkor a szövetség örökre felbomlott.

Ugyanezt a helyzetet ábrázolja Pál szellemi síkon, az Istennel való kapcsolatra vonatkoztatva. Aki hívő létére tudatosan szembefordul Istennel, aki ismét az istenfüggetlen „ön-kormányzatot”, gyakorlatilag a lázadó életformát választja, nem értékeli többé Jézus Krisztus érte hozott áldozatát, az szándékosan és akaratlagosan dönt úgy, hogy leválasztja magát a Mindenható életforrásáról.

Az özönvíz előtti nemzedékek nyersen kimondták: *Távozz tőlünk, Mindenható!* Az Újszövetség legjellemzőbb példája erre az áruháza lett Júdás esete. Ő saját akaratából Jézus tanítványa lett, minden isteni ajándékban részesült, de a világi előnyök érdekében végül mégis az árulás mellett döntött. Abból a szellemi sötétségből, ahová kilépett, miután részesült a Megváltóval való szeretetközösségben az utolsó

pászkavacsorán, már csak az öngyilkosságba vezethetett útja. Nem azért, mert Isten ne bocsáthatott volna meg neki, hanem mert ő maga képtelen volt visszatérni az Úr elé, a bocsánat helyére. Jézus nem tudott neki többet adni annál, mint amiben áruló tanítványa addig részesült. Mivel mindaz nem kellett, Júdás a reménytelen esetek kategóriájába csúszott át. Hasonlóan lázadó angyalelődjéhez, aki kérub volt és sátán lett. Számára sincs megoldás, mert maga a szeretet Istene, akit ellökött magától, akit megvádolt, befeketített és Fiában megölt. Tökéletes teremtményként a legtöbbet látta, kapta, tapasztalta, de nem kellett neki. Ezért menthetetlen.

12.

Ami tényleg lehetetlen

Ha összegezzük a fenti „lehetetlen” kategóriába eső megállapításokat, világosan kirajzolódnak bizonyos szabályszerűségek. Az első négy törvény egyértelműen és kizárólag Istenre vonatkozik. Részben az isteni jellemre (1.,4.), részben a Föld helyreállításának egyetlen lehetséges módjáról szól (2.,3.,4.). Az 5. a világ működését tárja fel: a sátán uralkodása a teremtmények függetlenségének elvére épül, és szükségszerűen ezt kínálja fel minden földlakó számára. A továbbiak pedig az ember üdvösségére érvényes korlátokat fogalmazzák meg (6-11.). Azt írják le, hogyan *nem* lehetséges üdvösséget szerezni: Krisztuson kívül minden egyéb hiábavaló erőlködés. Sem az önmegvalósítás és ezzel egyidejűleg az Istennel szembeni lázadás vagy bizalmatlanság, sem a szabálykövetés, sem a saját áldozatok és jó cselekedetek révén nem tudunk kiszabadulni az önzés és a pusztulás börtönéből. Az ember paradox módon semmit nem tehet önmagáért azon kívül, hogy teljesen feladja önmagát és elfogadja az Isten által felkínált egyetlen utat a Fiúban.

LEHETETLEN	
1.	hogyan Isten hazudjon
Isten mindenképpen végigviszi a megváltás tervét	
2.	hogyan bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket
Kizárólag Jézus Krisztus élete által van megváltás	
3.	hogyan a Messiást Jeruzsálemben kívül öljék meg
Jézus Krisztus örökre összekapcsolódott az emberiséggel	
4.	hogyan a halál fogva tartsa Jézus Krisztust
Jézus Krisztus feltámadása az új élet alapja	
5.	hogyan kísértések ne történjenek
A világ a sátáni kísértések színtere	
6.	hit nélkül Istennek tetszeni
A bizalom helyreállítása az Isten-ember kapcsolat alapja	
7.	hogyan a törvény megszabadítson a bűn és a halál fogságából
Nem a holt szabályok, hanem az élő kapcsolat üdvözít	
8.	testben Istennek tetszeni
Az önző természet lázad Isten ellen	
9.	keresztthordozás nélkül tanítvánnyá lenni
Az új élet a régi halálával kezdődik	
10.	Istennek és az ördögnek szolgálni
A függetlenség és a függőség kizárja egymást	
11.	másodszor újjászületni
Krisztus megtagadása a végleges pusztulással egyenlő	

LEHETETLEN...

a semmiből univerzumot teremteni
istenarcú emberpárt formálni és felébresztteni
vizet vérré változtatni
kősziklából vizet fakasztani
a hullámokat kettéválasztani
az égből mannát hullatni
angyalokat vendégül látni
Isten trónját látni
meddőt termékennyé tenni
az olajkorsót állandóan újratölteni
élő embert a mennybe ragadni
holttesttel érintkezve föltámadni
olvasztókemencéből élve kísétálni
éhes oroszánok között életben maradni
minden kísértésre nemet mondani
vizet borrá változtatni
hal szájából adópénzt fizetni
nappal éjjeli halrajt bekeríteni
vízen járni
megszállottakat megtisztítani
két kenyér után 12 kosárnyi maradékot gyűjteni
oszlásnak indult holttestet életre hívni
zöldellő fát kiszárítani
hiányzó végtagot kinövesztetni
vaknak látást adni
leprást megtisztítani

hitetlenben Istenbe vetett bizalmat ébresztetni
 bénát táncra perdíteni
 némát énekre fakasztani
 levágott fület visszaragasztani
 szelíden szenvedni
 gyűlölőkért imádkozni
 lázadókért kezesként meghalni
 a sírból előjönni
 zárt ajtón átmenni
 Isten szerelmét bűnösökbe tölteni
 Saulból Pault formálni
 Jézusért kínhalált halni
 tömegeket a láthatatlan Istenhez vezetni

MÉGIS MEGTÖRTÉNT...

TARTALOM	
Az új szövetség / David Clayton	1
A lehetséges lehetetlen	12
Ami tényleg lehetetlen	32
Lehetetlen...	59